

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: A. S., narozený dne X,
státní příslušností X,
toho času pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
právně zastoupen Mgr. Umarem Switatem, advokátem,
sídlem Dědinova 2011/19, 148 00 Praha 4,
pobočka pro doručování: V Tůních 11, 120 00 Praha 2,

proti

žalované: Policie České republiky,
Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje,
Odbor cizinecké policie,
Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
sídlem Karla Hynka Máchy 1266, 356 01 Sokolov,

v řízení o žalobě ze dne 26. 4. 2022 proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 4. 2022, č. j. KRPK-92276-100/ČJ-2021-190022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce byl na základě rozhodnutí žalované ze dne 4. 12. 2021, č. j. KRPK-92276-24/ČJ-

2021-190022, zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění a zároveň mu byla podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba trvání zajištění na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. ode dne 3. 12. 2021. Důvodem pro vydání napadeného rozhodnutí byly ve zkratce následující skutečnosti: žalobce opustil v září 2021 svou vlast, tj. Maroko, s úmyslem dostat se do Itálie. V Turecku předal svůj cestovní doklad převaděči, který ho zničil, aby žalobce mohl skrývat svoji totožnost. Následně si v Řecku zakoupil padělek řeckého průkazu žadatele o mezinárodní ochranu vystavený na jinou osobu státní příslušnosti Alžírsko. Poté cestoval do Albánie, Kosova a Srbska, přičemž státní hranice překračoval vždy pěšky, mimo hraniční přechod a bez cestovního dokladu. V Srbsku vystupoval pod další smyšlenou totožností se státní příslušností Maroko. Následně nepovoleně překročil hranici Maďarska, opět mimo hraniční přechod, bez cestovního dokladu, víza a platného oprávnění k pobytu, přičemž při překročení hranice byl nucen překonat hraniční plot. Na území České republiky vstoupil dne 3. 12. 2021 z území Slovenska jako člen větší skupiny ilegálních migrantů přepravovaných v osobním motorovém vozidle a téhož dne byl zajištěn cizineckou policií. Žalovaná dospěla k závěru, že použití zvláštních opatření podle zákona o pobytu cizinců by nebylo účinné a tudíž dostačující. Žalovaná dále dospěla k závěru, že ani v případě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území členských států Evropské unie žalobce nevycestuje a bude mařit či ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. K závěru žalované o důvodech pro zajištění žalobce přispěl i celkový způsob jeho dosavadního jednání a jeho přístup k dodržování českého právního řádu, když žalobce dal najevo, že nehodlá respektovat právní předpisy upravující pobyt občanů třetích zemí na území EU, a nelze proto předpokládat, že by žalobce respektoval povinnosti uložené zvláštním opatřením. Žalovaná zvažila, zda je vyhoštění žalobce do Maroka reálně možné a dospěla k závěru, že ano. Stanovila dobu zajištění na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody při zohlednění předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, toho, že bude třeba komunikovat se zastupitelským úřadem Maroka a bude třeba poskytnutí právní pomoci ze strany této země a bude třeba zabezpečit cestovní doklad a přepravu do vlasti.

2. Žalovaná napadeným rozhodnutím prodloužila dobu zajištění žalobce o dalších 40 dní, tj. celkem na 180 dní od okamžiku omezení žalobcovy osobní svobody. Důvodem prodloužení jí byla potřeba zajistit náhradní cestovní doklad nezbytný pro výkon správního vyhoštění. Velvyslanectví Maroka však náhradní doklad ke dni rozhodnutí nevydalo kvůli probíhajícímu ověřování totožnosti žalobce. V daném případě se dosud nepodařilo na příslušném zastupitelském úřadu zjistit žalobcovu totožnost a zabezpečit mu cestovní doklad. Prodloužení zajištění v řečeném rozsahu je nezbytné též z důvodu předpokládaného rozsahu spolupráce s marockým státem co do zabezpečení přepravy žalobce do vlasti. Proto bylo v souladu s § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nutné rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění o dalších 40 dnů na celkových 180 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. V průběhu žalobcova zajištění nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by mohly vést k ukončení zajištění. Rovněž nebylo zjištěno, že by nastaly nové skutečnosti, které by situaci pozměnily natolik, aby bylo možné uvažovat o uložení zvláštních opatření za účelem vycestování. Skutkové okolnosti žalobcova případu zůstávají neměnné. Důvody pro trvání zajištění jsou shodné, jako byly důvody popsané v prvním rozhodnutí o zajištění a žalovaná na něj v plném rozsahu odkázala.
3. Proti rozhodnutí žalované o prodloužení zajištění brojil žalobce žalobou, v níž namítal

zejména to, žalovaná neuložila žalobci zvláštní opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalovaná měla zohlednit skutečnost, že žalobce má ve Švédsku solventního bratra schopného uhradit náklady na žalobcův pobyt i následné vycestování. V souvislosti s tím se však žalobce pozastavoval, že zajištěným osobám bývají dány k uhrazení náklady jejich zajištění. Rovněž měla žalovaná zohlednit žalobcovu ochotu spolupracovat s příslušným policejním orgánem po svém propuštění ze zajištění. Žalovaná také nedostála své povinnosti zabývat se všemi skutečnostmi, které jsou významné z hlediska posouzení přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do života žalobce. Důvody k zajištění má žalobce totiž za natolik bez opory v důkazech, že se přičí právu na soukromý a rodinný život žalobce ve světle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce dále namítl porušení čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce současně nesouhlasí s tím, že mu je připisována k tíži neschopnost žalované zajistit žalobci cestovní doklad. Zároveň žalobce namítl nesplnění povinnosti žalované zabývat se kdykoliv v průběhu řízení všemi skutečnostmi, které jsou významné k posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života žalobce, jakož i nesplnění povinnosti poučovací.

4. Žalovaná k žalobě uvedla následující: ČR nebyla cílem žalobcovy cesty. Do Maroka se vrátit nechce. Finanční stránka žalobcova pobytu přitom tvoří jen jeden z aspektů jeho případu. I v případě, že by se žalobci podařilo prokázat zajištění dostatečných finančních prostředků k pobytu a k vycestování, jde pouze o jeden z důvodů přetrvávajícího zajištění a nemohou být opomenuty další důvody žalobcova zajištění. Dále žalovaná ve vyjádření uvedla, že zastupitelský úřad Maroka obnovil spolupráci a činí kroky k zjišťování totožnosti osob. Žalovaná je přesvědčena, že z její strany nedochází k žádnému prodlení. Řádně usiluje o to, aby byl žalobci ukončen pobyt na území v nejbližším možném termínu ode dne zajištění. Žalovaná ke všemu po celou dobu zajištění žalobce zkoumá, zda důvody zajištění trvají (např. vyhodnocuje poznatky z informačních systémů, vlastním šetřením, vyhodnocením písemných sdělení provozovatele zařízení pro zajištění cizinců, vyhodnocením písemných sdělení policistů ze zařízení pro zajištění cizinců, vyhodnocením písemných sdělení orgánů veřejné moci, vyhodnocením písemných sdělení nevládních organizací, vyhodnocením písemných sdělení cizince či jeho zmocněnce apod.). V průběhu zajištění žalobce ovšem nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by mohly vést k ukončení zajištění. Rovněž nebylo zjištěno, že by nastaly nové skutečnosti, které by situaci pozměnily natolik, aby bylo možné uvažovat o uložení zvláštních opatření za účelem vycestování. Skutkové okolnosti případu zůstávají podle žalované neměnné. Důvody pro trvání zajištění žalobce jsou shodné, jako byly důvody popsané v prvním rozhodnutí o zajištění, a tyto důvody nadále trvají.
5. K vyjádření žalované připojil žalobce repliku. V ní ve stručnosti zopakoval žalobní argumentaci, zvláště stran dostatku finančních prostředků, zákonných možností použití mírnějších donucovacích opatření a obecnosti či účelovosti tvrzení žalované.
6. Žaloba není důvodná.
7. O žalobě proti rozhodnutí o prvotním zajištění soud rozhodl již dříve rozsudkem č. j. 33 A 1/2022-23 ze dne 11. 1. 2022, o prodloužení zajištění pak rozsudky č. j. 17 A 3/2022-24 ze dne 21. 2. 2022 a č. j. 16 A 5/2022-27 ze dne 24. 3. 2022. Žalobce z podstatné části zopakoval svou žalobní argumentaci z předešlých řízení, aniž by závěry řečených

rozsudků zohlednil. Postačí jej v této části na dřívější rozsudky odkázat.

8. Rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění je rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsané v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 7 Azs 8/2014-20 ze dne 20. 3. 2014].
9. Bylo by sice vhodné, aby se žalovaná dotázala žalobce, zda se jeho stav změnil, a předložila mu k vyjádření podklady pro rozhodnutí o prodloužení doby zajištění (že jde o první úkon v řízení, bez dalšího nevyklučuje užití § 36 odst. 3 správního řádu). Za okolností nynější věci to ovšem nebylo nezbytné. Krajský soud v Plzni již v rozsudku č. j. 17 A 88/2015-41 ze dne 8. 12. 2015 zaujal názor, že je to právě žalobce, kdo může zpochybňovat závěr žalované, že se jeho situace nezměnila, a uvést podmínky jakého konkrétního mírnějšího opatření v jeho případě byly dány. To akceptoval NSS s tím, že je na žalobci, aby konkrétní změnu tvrdil v žalobě či kasační stížnosti (srov. rozsudek č. j. 3 Azs 283/2015-62 ze dne 16. 3. 2016).
10. K mírnějším zvláštním opatřením namísto zajištění pak lze opět odkázat na to, co soud uvedl již v odst. 14 až 22 rozsudku č. j. 33 A 1/2022-23, v odst. 6 až 10 rozsudku č. j. 17 A 3/2022-24 a nakonec v odst. 9 až 18 rozsudku č. j. 16 A 5/2022-27: veškeré žalovanou učiněné závěry nacházejí oporu v provedených důkazech a z těchto důkazů vyplývá, že rozhodnutí o zajištění žalobce není s ohledem na učiněná zjištění nepřiměřeným zásahem do jeho práv a k porušení článku 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a článku 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách tak nedošlo. Žalovaná komplexně shrnula důvody zajištění i to, proč nelze v případě žalobce uložit zvláštní opatření, když za daných okolností nebylo možno vyloučit, že v případě, že by nebylo přistoupeno k zajištění, by se žalobce nemohl ztratit správním orgánům z dosahu. Za toho stavu je bez významu, zda žalobce stále setrvává na tom, že chce pokračovat do Itálie. Závěr o změně postoje žalobce se totiž neodvíjí od prosté verbální změny jeho stanoviska, ale od toho, zda lze takové změně s ohledem na okolnosti věřit. K tomu soud opět připomíná, že žalobce dne 4. 12. 2021 žalované sdělil, že jeho cílovou zemi představuje Itálie. Rovněž tehdy uvedl, že v ČR ani v jiných členských státech EU nemá vazby. Vazby neuvedl ani v žalobě proti prvnímu rozhodnutí o zajištění. Ve stávající žalobě tvrdí, že má ve Švédsku bratra. V žalobě pod sp. zn. 17 A 3/2022 žalobce hovořil coby o dokladu pevné vazby na území ČR o družce schopné poskytnout žalobci ubytování. O družce se ovšem aktuální žaloba nikterak nezmiňuje. Pokud jsou tedy žalobcova čerstvá tvrzení pravdivá, pak žalobce lhal žalované a soudu dříve. Pokud nejsou, lze aktuálně. Ani jedna z možností však nesvědčí o důvěryhodnosti žalobce, tudíž nepodporuje jeho příslib pokračující spolupráce s českým státem i po ukončení zajištění. Žalobcově příslibu spolupráce se správními orgány i mimo zajištění nesvědčí ani skutečnost, že žalobce odmítl převzít napadené rozhodnutí, jak ostatně dokládá správní spis.
11. Z důvodu výše uvedeného soud shledává námitku neuložení zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců také za nedůvodnou, protože by nebylo možné, aby se žalobce na území ČR zdržoval bez porušení právních předpisů ČR především z důvodu, že stále nedisponuje dokladem ověřujícím jeho totožnost. Komplikovanost tohoto procesu jde za žalobcem, jenž, jak sám přiznal, zničil své osobní doklady. Pakliže by zde soud argumentaci žalobce akceptoval, zvýhodnil by ho „odměnou“ za protiprávní postup

(žalobce nechal zlikvidovat svůj pravý cestovní doklad, aby se prokazoval padělaným průkazem). A tím nepřímou znevýhodnil každého z potenciálních účastníků, přesněji žalobců, kteří svými doklady řádně disponují. Nikdo nemůže nabýt komparativně silnějšího právního postavení pro svou neúctu k právu.

12. Žalobce navrhl soudu výslech jeho tvrzeného bratra žijícího ve Švédsku. Výslech by měl dokázat, že bratr je schopen hradit výdaje na žalobcův pobyt v ČR i následné vycestování. Finanční stránka žalobcova pobytu tvoří jen jeden z aspektů jeho případu. I kdyby se podařilo výslechem žalobcova bratra prokázat disponibilitu žalobce větším finančním obnosem, nijak by tím nepominuly další důvody žalobcova zajištění. Z toho důvodu soud k výslechu nepřistoupil. Ohledně finanční argumentace žalobce soud ještě upozorňuje na žalobcův protimluv: žalobce v jedné větě žaloby tvrdí „dostatek finančních prostředků k uspokojování základních potřeb“, ale jinou větou žaloby mu vadí povinnost tyto náklady uhradit v zařízení pro zajištění cizinců.
13. Soud nezjistil o žalobcem zmíněných pochybnostech ohledně plnění poučovací povinnosti podle § 126 písm. b) zákona o pobytu cizinců, že by došlo ze strany žalovaného k porušení této povinnosti, když veškerá poučení byla žalobci přetlumočena tlumočnickem arabského jazyka.
14. K námitce stran zkoumání trvání důvodů zajištění žalobce soud uvádí, že toto zkoumání žalovaná za poslední období, konkrétně ode dne 6. 4. 2022 do dne 17. 4. 2022, provedla. Důkazem i zde je správní spis ve věci.
15. K námitce stran porušení čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod soud zdůrazňuje, že o žalobě rozhodl urychleně, přesněji ve lhůtě sedmi pracovních dnů ode dne, kdy mu byla doručena i s ostatními podklady, zejména správním spisem.
16. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 11. května 2022

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně